

Особливе царство

Давид Данилов-Абросімов

Витончена статуя Скрипаля, що в центрі Харкова прикрашає дах старовинного будинку навпроти універмагу "Дитячий світ", — пам'ятник довговолосим підліткам. Юнацтво впевнене у своїй талановитості, безсмертності, компетентності, безкарності, непогрішності й неординарності. Юність — особливе царство. Підлітки прагнуть до гри з вогнем, до чуттєвих насолод, фінансових завоювань, жадають звершень...

Будова нового дому порушила тишу вулиці Костомарова. Важкий каркас, помісь бронтозавру з жирафом, витиснувши сиві від античних кучерів ліпних прикрас низенькі особняки, неспішно обростав шкірою облицювальної плитки.

У робочі будні, кутасте від радянського кубізму тіло заповнювалося м'язами ліфтів й нервами внутрішніх комунікацій.

У вихідні — три нерозлучних другокласника пробиралися крізь огорожі й гралися наперегони стрибаючи по ребрах архітектурного ящера, наче у спортзалі. Їм навряд чи заважали розкидані цеглини, металева арматура й будівельне сміття.

— Ха-ха-хі-ха. Апп! — весельчак Коля ледь не наздогнав Сергія, лише торкнувся рукава його шкільної, забрудненої білою крейдою форми.

— Не рахується! — кричить золотоволосий кучерявий хлопчина, красивіший за молокососа викарбуваного на радянському значку. Однокласник спритно ухиляється від переслідувача, втрачає алюмінієвий гудзик й з легкістю, мабуть тому що не їв гамбургерів, вислизає у балконний отвір.

Нема поручнів! Сергія заносить на крутому повороті, як пілота "Формули-1". Пошарпані протектори сандалій блискавично з'їжджають з траси. Сергій падає на живіт, сповзає і бовтає ногами над прірвою. Він перелякано сопе, тягне розчепіреними, роздертими до крові пальцями по поверхні шорсткого бетонного язика.

— Тримайся! — Коля морщить ніс від напруги й веснянки відважні, над його чолом коротке і пряме від впертості волосся. Недорослі хапають друга під плечі, за поясний ремінь, витягують на підлогу балкону.

Весело. Рятуння відбувається швидко, легко й без шоків наслідків. Не забився то й гаразд. Ошелешений Сергій з занепокоєнням тре забруднені штани, намагаючись очиститися від їдкого цементного пилу. Дістанеться йому від мамки.

— Стартуймо! — у Колі обмаль терпіння. — Твоя черга ловити!

Хлопці з галасом зриваються з місця, не замислюючись про суворі закони ризику і лише з віком усвідомлюючи безцінність Божого дару буття.

Українську весну 80-х, з березня по червень, оспівують коти. Плоский дах над останнім одинадцятим поверхом. Володарка скрипки струнка і стильна. Довгокоса дівчина, з граціозністю дикої кицьки, іде по парпету на краю покрівлі. Новобудова

притискає мов кам'яним поясом, пряму і коротку як римський меч, вулицю дореволюційного історика Костомарова. Думки дівчини чисті. Білі її платформні босоніжки на зав'язках. Темно-сині джинси вузького крою, попередники вільних "бананів" і "пірамід". Мов влита, приталена футболка підкреслює чарівну форму грудей.

Чим не сучасна Жанна Д'арк?! Лицарських прапорів бракує, дефіцит у двадцятому столітті. Де знайти ідеї для подвигів?

Чорногрива дівчинка вдивляється у простір над великим містом, засуває довгі пальці до тісних кишень, поглинається мрією: "доросле життя, майбутні перемоги, красивий чоловік. Невідома, велика місія...

Покінчено з дитинством, застудами, слабкістю, ляльками, предками! Незалежність! Молодість всесильна й вічна! Старість неможлива! Прекрасна зовнішність, феноменальний розум, таланти, завзятість, спорт — мої ключі до замкнутих вершин! Геть могутніх світу! Поважні швейцари відчинять усі двері та золоті брами. Хтось стане пручатися, заздрити, а може забарикадується, то ударним методом пройду крізь стіни. Впливова леді зможе все".

Що рухає лідера? Зарозумілість? Дух кар'єризму? Справжня майстриня — сама собі диригент. Якщо стане на її шляху хтось чорноротий типу шкільного завуча, здійсниться святе бажання: вона стисне начальницьке вухо мов регулятор гучності й приглушить звук. Подолає перепони найпрестижнішою стежкою. Піднімиться над всім і за всіма показниками. Жоден пігмей не наважиться тякати й вказувати музикантці, які ноти вибирати та як їй грати! Хай живе імпровізація!

Малюкам можна пробачити бунтівні думки. Під ногами потенційної Ванесси Мей вузький бортик, пруг даху. За її правим плечем нічим не обмежене й не перевантажене вечірнє повітря. Тільки іскри від далеких кольорових вогників мільйонів електроламп.

У вправності з гімнасткою їй би зрівнятися. Нема страховки, але є вдячні глядачі. Ділові здібності дівчини налаштовують на блискуче майбутнє. Несуттєва крапля дурості у казані розуму. Ладна, юна фігурка заводить публіку. Напруженими і тонкими ніздрями, усією дівочою свіжістю душі, вдихає вона травневий й найтепліший вечір, зрощує майбутню всесильність. У її грудях задається пульс, мов працює ніжний термоядерний реактор. Варто оступитися — інвалідністю не відбутися. Тоді дарма витече дорогоцінна харизма з безпечною для столиці радіоактивністю.

Скрипалька злегка сп'яніла, від несподіваного поцілунку Дема — екстремала та відступника з сусідньої п'ятої школи. До симпатичного білявого веселуна вона ніяк не прив'язана, як до підручника з ботаніки. Але хлопець ось-ось одружиться з Олею. Людей цікавить те, що користується попитом.

Приємно гріє атрибутика зрілості. Гострота конкуренції. У малахітових очах музикантки чужий хлопець стає ніби вищим на зріст. Красуня нахиляється, з кокетливістю кидає камінчик. Хоче виміряти висоту вежі.

Дем, покладає жадібний погляд на її талію. Він слухає чарівний голос. Дівчина рахує секунди. Він готовий някати ніжності й стати на тиждень її домашнім котом.

Десь внизу, дворові чорні коти перервали серенаду на півслові й розбіглися в різні

боки від гучно впалого тіла. Даремно скрипалька вірила, що не полетить услід за камінцем? Наївне переконання від багатого досвіду крутіння танцювальних па на паркеті й фанатичної дружби з хулахупом?

Несподівано для себе, вона похитнулася. Дем кинувся до красуні.

Бруківка не пробила тім'я магазину "Академ-Книга", але допомогла кмітливому Дему притягнути й обійняти музикантку.

У цьому районі міста не пощастило інший, по справжньому закоханій парі. Юний романтик поклав на балкон своєї обраниці квіти і зірвався. Він помер посеред Сумської, неподалік від кам'яних левів, що охороняють палац одруження.

Змінилися часи й географічні назви. Оракули встигають оновлювати гасла. Скрипалька не торкнулася політичних струн і не зробила собі прибуткову посаду. Вона мала великі здібності й жіночі чари, у неї було багато шанувальників. Тепер вона погладшала і не ризикує носити модні речі. Боїться висоти. Розлучена. Виховує сина. Її синочок — представник особливого царства. Він бренькає на різних інструментах, любить вихвалитися перед дівчатами в Інтернеті, дуже сміливий від пива й всім доводить, що він віртуоз, який вміє ходити по краю даху і скоро стане диригентом.

2008 рік.